

Występ „Mazowsza” w Warszawie

W dniu 13 bm. odbył się w sali Opery w Warszawie uroczysty koncert Państwowego Zespołu Ludowego Pieśni i Tańca „Mazowsze”. Zespół wystąpił z programem, który przyniósł mu wielki sukces artystyczny w czasie 3-tygodniowego pobytu we Francji.

Na występ przybyli członkowie Rady Państwa z przewodniczącym Rady Państwa Aleksandrem Zawadzkim, członkowie Biura Politycznego KC PZPR, członkowie rządu oraz liczni przedstawiciele świata artystycznego stolicy.

„Francuski” program „Mazowsza” widzowie nagrodzili długo nie milknącą owacją.

GŁOS ROBOTNICZY

ORGAN KW I KŁ POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ

NR 271 (1813) ROK X

ŁÓDŹ, PONIEDZIAŁEK 15 LISTOPADA 1954 ROKU

CENA 15 GR

Rząd ZSRR proponuje zwołanie 29 bm. w Moskwie lub Paryżu ogólnoeuropejskiej konferencji w sprawie bezpieczeństwa zbiorowego

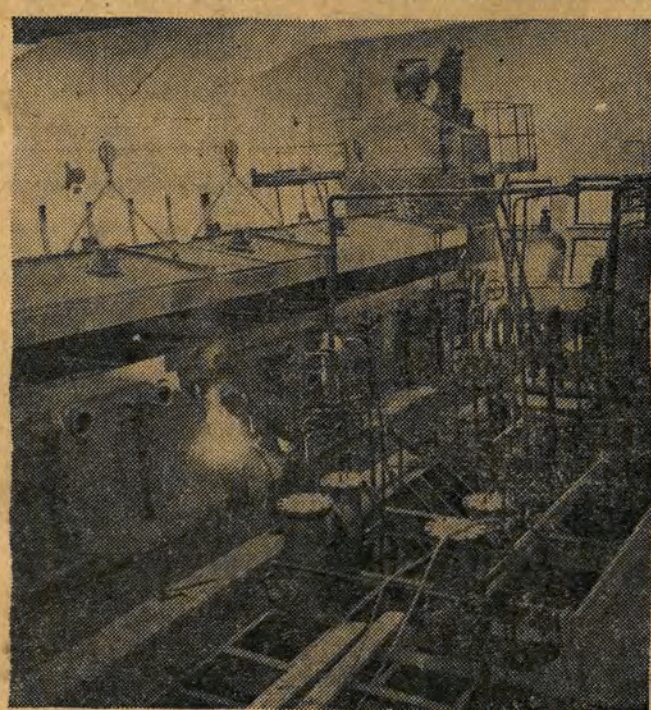
13 listopada br. Ministerstwo Spraw Zagranicznych ZSRR wystosowało do rządów krajów europejskich, z którymi Związek Radziecki utrzymuje stosunki dyplomatyczne, identyczne noty w sprawie zwołania ogólnoeuropejskiej konferencji poświęconej stworzeniu systemu bezpieczeństwa zbiorowego w Europie. Noty skierowano do znajdujących się w Moskwie ambasady i poselstw następujących państw: Francji, W. Brytanii, Albanii, Austrii, Belgii, Bułgarii, Czechosłowacji, Danii, Finlandii, Grecji,

Holandii, Islandii, Jugosławii, Luksemburga, Niemiec, Republiki Demokratycznej, Norwegii, Polski, Rumunii, Szwajcarii, Szwecji, Turcji, Węgier, Włoch, jak również do ambasady Stanów Zjednoczonych.

Ponadto notę skierowano do ambasady Chińskiej Republiki Ludowej, której przedstawiciela zaprasza się na wymienioną konferencję w charakterze obserwatora.

Podajemy tekst noty do rządu Francji:

Kujawskie Zakłady Przemysłu Tłuszczowego

Kujawskie Zakłady Przemysłu Tłuszczowego po zakończeniu budowy produkować będą tłuszcze jadalne i oleje. Nowo powstały budynek ekstrakcji wyposażony będzie w najnowsze urządzenia. Procesy produkcyjne będą tu całkowicie zautomatyzowane — na przykład na jednym z działo, gdzie przy maszynach starego typu musiało pracować 60 robotników, obecnie będzie zatrudnionych dwóch pracowników, obsługujących automatyczne sterowniki i sygnalizację świetlną. Oprócz budynku ekstrakcji na ukończeniu jest budynek tłoczni nasion. Jako magazyn do nasion wybudowano obrotowy silos, którego pojemność równa jest pojemności 50 pociągów 30-wagonowych.

NA ZDJĘCIU: prace wykonawcze przy budowni ekstrakcji.

CAF — fot. Moti

Stała współpraca z radami narodowymi — warunkiem lepszego rozplanowania sieci handlu detalicznego

Przemówienie min. Minora na III krajowym zjeździe korespondentów „Gazety Handlowej”

W dniach 13 i 14 listopada br. w sali Wojewódzkiej Rady Narodowej w Łodzi obradował III krajowy zjazd korespondentów „Gazety Handlowej”. Na zjazd przybyli: minister Handlu Wewnętrznego, tow. Marian Minor, przedstawiciel Wydziału Handlu i Finansów KC PZPR, tow. Bedkowski, sekretarz Zarządu Głównego Zw. Zaw. Prac. Handlu, tow. Kabał, naczelny redaktor „Gazety Handlowej” tow. Knauff oraz przedstawiciele PKPG i central handlowych.

Nowy most na Wiśle

14 bm. został oddany do użytku nowy most drogowy przez Wisłę w Górze Kalwarii. Nowowytbudowany most drogowy w Górze Kalwarii, przy którym prace wstępne rozpoczęto w 1951 r., ma doniosłe znaczenie gospodarcze, ułatwiając bezpośrednie połączenie dużych obszarów kraju, położonych po prawym i lewym brzegu Wisły. Dotychczas najbliższy most drogowy od Warszawy w górę Wisły znajdował się dopiero w Dębnie.

Komunikat Wyd. Propagandy KŁ PZPR

Wydział Propagandy KŁ PZPR zawiadamia aktywność i prelegentów KŁ, że w dniu 17. XI. 1954 r., o godz. 17.00, w sali Międzywojewódzkiej Szkoły Partyjnej, przy al. Kościuszki 65, odbędzie się odczyt lektora KC, na temat: „Sytuacja międzynarodowa”.

W pierwszym dniu obrad korespondenci „Gazety Handlowej” dzieląc się doświadczeniami swej pracy mówili m. in. o konieczności ściślejszego powiązania się z radami narodowymi, z komisjami handlu w celu zorientowania central handlowych w potrzebach rynku.

Wczoraj, w drugim dniu obrad przemawiał minister Handlu Wewnętrznego, tow. Marian Minor.

— Handel socjalistyczny może poszczycić się poważnym dorobkiem — mówił minister Minor. — Półmilionowa armia pracowników handlu realizacji uchwały II Zjazdu naszej partii dokłada wszelkich starań, aby lepiej zaspokoić konsumentów, aby podnieść kulturę handlu. Warunkiem dobrej pracy naszego aparatu handlu jest stała współpraca z radami narodowymi, z ich prezydiami. Tylko w oparciu o terenowe rady narodowe potrafimy lepiej rozplanować sieć punktów detalicznej sprzedaży i w pełni wykorzystać miejscowe bazy zaopatrzeniowe.

Dotychczasowe rozmieszczenie sieci placówek handlowych jest jeszcze nieprawidłowe — mówił dalej tow. Minor. — Na wsł za mało jest sklepów z artykułami przemysłowymi. Powołanie do życia gromadzkich rad narodowych stawia przed handlem zadanie utwo-

żenia na terenie tych gromad gęstej sieci placówek detalicznej sprzedaży, które w pełni zaspokajają będą potrzeby rosnącej ludności. Należy również zerwać ze złym zwyczajem organizowania targów tylko w miastach wojewódzkich i powiatowych. Targi takie, organizowane przez CRS i inne centrale handlowe powinny odbywać się na terenie gromad.

Na zakończenie zjazdu korespondenci „Gazety Handlowej” podjęli uchwałę, w której zobowiązują się w większym niż dotychczas stopniu interesować się kulturą handlu na swym terenie oraz nawiązać stały kontakt z komisjami handlu rad narodowych.

Zalopienie kuomintangowskiego kontrotopedowca

Agencja Nowych Chin donosi, że w dniu 14 listopada jednostki marynarki wojennej Chińskiej Armii Ludowo-Wyzwoleńczej zatopiły kontrotopedowce kuomintangowskie „Taiping” w pobliżu wyspy Tien-szu koło wybrzeży prowincji Czekiang.

Kontrotopedowiec „Taiping” został przekazany przez Stany Zjednoczone kuomintangowcom w 1946 roku.

Nota Rządu ZSRR do Rządu Francji

Rząd Radziecki uważa za konieczne oświadczyć Rządowi Francuskiemu co następuje:

23 października br. podpisane zostały w Paryżu układy dotyczące Niemiec zachodnich. Podpisanie tych układów poprzedziła konferencja dziewięciu krajów w Londynie, której uczestnicy zawarli porozumienie co do separatystycznych posunięć w sprawie Niemiec.

Układy paryskie przewidują, wbrew istniejącym układom międzynarodowym o Niemczech, odbudowę militarną w Niemczech zachodnich, utworzenie zachodnio-niemieckich sił zbrojnych i wciągnięcie Niemiec zachodnich do ugrupowań militarnych niektórych państw, ugrupowań przeciwnych innym państwom Europy.

W Niemczech zachodnich tworzy się armie, która już w najbliższym czasie ma obejmować 500 — 520 tysięcy ludzi i która rozpoczynać będzie wielkimi jednostkami lotniczymi i pancernymi, jak również własnymi sztabami. Już obecnie milicji niemieckiej nie bają, że stan liczebny armii zachodnio-niemieckiej, ustalony układami londyńskimi i paryskimi, traktując jedynie jako podstawę do wystawienia jeszcze liczniejszych sił zbrojnych.

Tworzy się armie zachodnio-niemieckie pod dowództwem generałów niemieckich, którzy stali na czele armii hitlerowskiej w latach drugiej wojny światowej oraz byli współuczestnikami agresji faszystowskiej i wprowadzania hitlerowskiego krwawego „nowego ładu” w krajach europejskich.

Układy londyńskie i paryskie są nie do pogodzenia z układem francusko-radzieckim o sojuszu i pomocy wzajemnej z 1944 roku oraz układem angielsko-radzieckim z 1942 roku o współpracy i pomocy wzajemnej po wojnie, które to układy przewidują podjęcie wspólnych kroków, aby nie dopuścić do powstania możliwości nowej agresji ze strony Niemiec.

Rząd Radziecki zwracał już uwagę państw ponoszących odpowiedzialność za regulowanie problemu niemieckiego na poważne niebezpieczeństwo związane ze wzrastaniem militarystyki w Niemczech zachodnich i wciągnięciem ich do ugrupowań militarnych. Tworzenie takich ugrupowań militarnych niektórych państw przeciwnych innym państwom europejskim prowadzi nieuchronnie, jak dowodzi doświadczenie historyczne, do zaostrożenia stosunków pomiędzy nimi i w ostatecznym wyniku — do wojny. Tak było w przeddzień pierwszej wojny światowej, kiedy pod egidą Niemiec hitlerowskich utworzone zostało agresywne ugrupowanie militarne; przeciwstawiało ono sobie innym państwom, które w toku wojny musiały połączyć swe siły dla odparcia agresji hitlerowskiej.

Aby uniknąć sytuacji, w której Europa staje się areną konfliktów krajowych i niszczących wojen, przynocnych narodom państw europejskich wielomilionowa ofiara w ludziach i olbrzymie spustoszenia materialne, powstające konieczność stworzenia takie-

go systemu bezpieczeństwa w Europie, którego uczestnikami byłyby wszystkie państwa europejskie bez względu na ich ustrój społeczny i państwowy.

Stworzenie takiego systemu ogólnoeuropejskiego bezpieczeństwa zbiorowego zapewniłoby trwałą podstawę pokojowej współpracy wszystkich państw europejskich i zagwarantowałoby im bezpieczeństwo narodowe przez przyjęcie zobowiązań, przewidujących regulowanie w drodze pokojowej powstających między nimi rozbieżności, a w wypadku zagrożenia lub naruszenia pokoju — podejmowanie przeciwko agresorom wspólnej akcji, w tym również kroków militarnych.

Stworzenie w Europie skutecznego systemu bezpieczeństwa zbiorowego, opartego na wspólnych wysiłkach wszystkich państw europejskich, ułatwiłoby uregulowanie problemu niemieckiego. Usunięta zostałaby w tym wypadku istniejąca obecnie zasadnicza przeszkoda na drodze do przywrócenia jednolitej Niemiec, która to przeszkoda znajduje wyraz w planach przekształcania Niemiec zachodnich w państwo militarystyczne i wciągnięcia ich do agresywnych ugrupowań militarnych.

Aby ułatwić osiągnięcie odpowiedniego porozumienia między państwami zainteresowanymi, Związek Radziecki wniosł na początku br. podczas berlińskiej konferencji ministrów spraw zagranicznych ZSRR, USA, Anglii i Francji propozycję, dotyczącą podstawowych zasad „układu ogólnoeuropejskiego o bezpieczeństwie zbiorowym w Europie”. Propozycję w sprawie stworzenia w Europie systemu bezpieczeństwa zbiorowego zostały przyjęte z aprobatą przez szereg państw europejskich. Znalazły one również poparcie szerokiego kręgu społeczeństwa zarówno w tych państwach europejskich, których rządy jeszcze nie zajęły stanowiska wobec idei bezpieczeństwa zbiorowego w Europie, jak i w tych państwach, których rządy odmówiły poparcia wysuniętych propozycji.

Dotychczas, jak wiadomo, nie udało się doprowadzić do koniecznego porozumienia między zainteresowanymi krajami w tej ważnej sprawie. Tymczasem interesy bezpieczeństwa zbiorowego europejskich państw, by rozwój wydarzeń w Europie nie wszedł na złą drogę, wzrastała konieczność stworzenia i tworzenia

„Dalszy ciąg na str. 2”

Nagib usunięty z urzędu prezydenta Egiptu

Agencja Reutersa donosi z Kairu, że w dniu 14 listopada prezydent Egiptu Mohammed Nagib został usunięty z urzędu na „radę rewolucyjną”.

Po posiedzeniu rady dwaj jej członkowie udali się do pałacu prezydenta Nagiba i pod silną eskortą policji odwieźli go do jego prywatnej willi, gdzie pozostaje pod aresztem domowym.

Decyzja o złożeniu prezydenta Nagiba z urzędu została podjęta — jak stwierdza Agencja Reutersa — po zeznaniach aresztowanego 14 listopada rano Jusufa Tallata jednego z przawódców rozwiązanej przez rząd egipski ligi „braci muzułmańskich”. W ubiegłym miesiącu członkowie tej ligi dokonali zamachu na premiera Nassera, Jusufa Tallata — jak donosi Agencja Reutersa — oświadczył w swych zeznaniach, że prezydent Nagib miał, po zamordowaniu przez „braci muzułmańskich” premiera Nassera, stanąć na czele rządu egipskiego, zachowując w dalszym ciągu funkcję prezydenta Egiptu.

Agencja Reutersa donosi, że premier Abdel Nasser objął tymczasowo funkcję prezydenta Egiptu.

W niedzielę wieczorem posterunki policji przed budynkami rządowymi zostały wzmocnione. Ulicami Kairu krąży silne patroły policji.

Z pobytu delegacji Rady Miejskiej Coventry w Stalingradzie

NA ZDJĘCIU: wspólne posiedzenie Stalingradzkiej Rady Miejskiej i członków Rady Miejskiej m. Coventry, poświęcone opracowaniu wspólnego orędzia w sprawie zakazu produkcji i stosowania broni atomowej i wodorowej.

Fot. — CAF

Będziemy pracowali jeszcze lepiej, oszczędniej — przyrzekają majstrowie, technicy i inżynierowie ZPB im. Marchlewskiego

Majster tkacki Przytuła był opryskliwy. Nie dbał o park maszynowy, nie troszczył się o robotników swego zespołu. Nic więc dziwnego, że ludzie niechętnie z nim pracowali.

Taki był kiedyś majster Przytuła — mówił w wczorajszym nadaniu majstrowi, technikowi i inżynierowi ZPB im. Marchlewskiego, przewodniczącemu rady zakładowej, tow. Majewski. — A dziś majster Przytuła — to dobry gospodarz swego zespołu. Dbą o krosna, pomagają tkaczom. Dziś nie ma na niego żadnych skarg. Aktywnie związkowy i partyjny wychował go na solidnego majstra. Wychował go kierownictwo oddziału i zakładu.

Zarówno w referacie jak i w dyskusji podawano różne przykłady majstrów, którzy zmienili swój stosunek do swych obowiązków i do ludzi, których zaczęli stosować nowe, postępowe metody pracy, dzięki czemu obecnie w walce o obniżkę kosztów własnych osiagają coraz lepsze wyniki.

Wzorowa, przykładowa praca majstrów i personelu inżynierów-techników w poważnej mierze przyczyniła się do zdobycia przez zakłady już po raz szósty szczytów przedchodniego Zjazdu Głównego Związku Zawodowego Włókniarzy. Kierownictwo polityczne i dyrekcja ZPB im. Marchlewskiego umiały wychować kadrę majstrów i techników — prawdziwych oficerów produkcji. W zakładach rozrosły się cenne inicjatywy, jak np. majstra Morawskiego czy majstra Janiaka, podchwycone następnie przez zakład wielu innych fabryk w całym kraju.

Jednakże niektórzy majstrowie, choć już bardzo licznie, pracują jeszcze po staremu. Tych niedbalych i niesumiennych majstrów skrytykowano wczoraj ostro na nadaniu: a więc Kowalskiego, że nie troszczy się o zmniejszanie ilości odpadków, Cieniewskiego, że nie dba o krosna.

Dyskusanci, których było około 30, wiele mówili o osiągnięciach, jak również wskazywali na źródła braków, hamujących uzyskanie wyższej i lepszej produkcji. I tak np. stwierdzono, że w tkalni szwankuje konserwacja krosien, że w przedziałach odpadkowy trzeba poprawić warunki BHP.

Dyskusja wykazała, że najbardziej pracującym oddziałem jest wykończalnia. Przyczynę tego stanu rzeczy szukano w licznych błędach organizacyjnych oraz w braku sprężystego i kolektywnego kierownictwa.

Podsumowując dyskusję dy-

Porządek dzienny sesji Światowej Rady Pokoju

SZTOKHOLM, 14. 11.

Sekretariat Światowej Rady Pokoju ogłosił komunikat, w którym podaje porządek dzienny sesji rozpoczynającej się 18 bm. w Sztokholmie sesji Rady.

1. Współpraca wszystkich krajów Europy w celu zapewnienia ich wspólnego bezpieczeństwa.
2. Sytuacja, jaka wytworzyła się w różnych częściach Azji w wyniku obecnej interwencji i wskutek systemu bloków militarnych i koalicji.
3. Sytuacja powstała w Ameryce Południowej wskutek ingerencji w sprawy wewnętrzne narodów.
4. Działalność sił pokojowych w celu zapewnienia bezpieczeństwa i zakazu broni masowej zagłady.
5. Przygotowanie do spotkania przedstawicieli sił pokojowych wszystkich krajów w pierwszej połowie 1955 r.

W Kraju Rad buduje się elektrownie atomowe

o mocy 50 — 100 tysięcy kilowatów

ZSRR gorąco popiera zasadę międzynarodowej współpracy w dziedzinie pokojowego wykorzystania energii atomowej

Przemówienie min. Wyszyńskiego w ONZ

W dniu 12 listopada przewodniczący delegacji radzieckiej, A. J. Wyszyński, wygłosił w Komisji Politycznej Zgromadzenia Ogólnego ONZ przemówienie na temat współpracy międzynarodowej w dziedzinie wykorzystywania energii atomowej w celach pokojowych.

A. J. Wyszyński stwierdził na wstępie, że poprzedni mówcy — a zwłaszcza przedstawiciele Stanów Zjednoczonych, Wielkiej Brytanii, Francji i Kanady — poświęcili wiele uwagi historii odkrycia nauki, która w przyszłości może przynieść wielkie korzyści dla ludzkości. W celu wypełnienia luki, która powstała wskutek tej jednostronności, Wyszyński przedstawił osiągnięcia uczonych rosyjskich i radzieckich, poczynając od Lomonosowa poprzez Mendelejewa i Lebediewa aż do najnowszych odkryć współczesnych.

A. J. Wyszyński omówił następnie osiągnięcia ZSRR w zakresie pokojowego wykorzystania energii atomowej i podkreślił, że energia ta wykorzystywana jest na szeroką skalę w przemyśle, rolnictwie, medycynie i biologii.

Niezwykle doniosłym krokiem — powiedział A. J. Wyszyński — było uruchomienie w ZSRR pierwszej na świecie elektrowni atomowej o mocy 5 tys. kilowatów. Obecnie prowadzone są prace przy budowie elektrowni atomowych, które będą zasilają w prąd elektryczny zakłady przemysłowe. Moc tych elektrowni wyniesie od 50 do 100 tysięcy kilowatów. Podczas gdy na Zachodzie podkreśla się, że postęp w tej dziedzinie musi odbywać się powoli, a nawet ostrzeżenie przed niebezpieczeństwem szybkiego postępu, w ZSRR takich obaw nie ma.

Państwo radzieckie — powiedział A. J. Wyszyński — dysponując realnymi możliwościami produkowania na szeroką skalę energii atomowej, jest głęboko zainteresowane tym, aby ten nowy rodzaj energii wykorzystywany był wyłącznie do celów pokojowych, dla dobra narodu, ponieważ otwiera to przed naszym krajem, podobnie jak przed wszystkimi miłującymi pokój krajami, perspektywę

olbrzymiego rozwoju sił wytwórczych, postępu technicznego i kulturalnego, wzrostu dobrobytu ludności.

Wiceminister Wyszyński wskazał, że niektórzy delegaci, jak np. delegat Kanady — Martin, słusznie wzięli problem pokojowego wykorzystania energii atomowej z rozstrzygnięciem problemu robrojenia. Nie ulega wątpliwości, że zakaz broni atomowej i wodorowej jest jak najściślej związany z kwestią pokojowego wykorzystania energii atomowej. Każda bowiem tona surowca atomowego zużyta na cele wojenne zmniejsza zasoby surowców atomowych, które mogą być użyte do celów pokojowych. Należy zamknąć wszystkie kanały umożliwiające wykorzystanie surowców atomowych do celów wojennych, należy utworzyć szeroką drogę, dającą możliwość wykorzystania energii atomowej do celów pokojowych.

Wiceminister Wyszyński podkreślił, że zostaloby to w ogromnej mierze ułatwione przez zawarcie porozumienia w sprawie zakazu broni atomowej. Jednakże, jak to zaznaczyła delegacja radziecka w projekcie rezolucji z 30 września br., ZSRR nie wysuwa zakazu broni atomowej jako warunku wstępnego do zawarcia porozumienia w sprawie rozbrojenia.

Wiceminister Wyszyński podkreślił, że ZSRR gorąco popiera zasadę współpracy międzynarodowej w dziedzinie wykorzystania energii atomowej do celów pokojowych. Związek Radziecki zawsze domagał się i będzie się domagał tego rodzaju współpracy.

W zakończeniu A. J. Wyszyński zapowiedział, że delegacja radziecka zgłosi uwagi co do poprawek, jakie należałoby wnieść do rezolucji „siemdmu”, aby była ona możliwa do przyjęcia dla ZSRR.

WYDARZENIA TYGODNIA

Tylko ofiary niesprawiedliwości mogą usunąć niesprawiedliwość. Tylko ci, dla których przeznaczono są pociski, muszą do zatrzymania fabryk amunicji. Po co miałyby zniszczyć źródło cierpienia, ten, kto ciągnie z niego zyski? On nie miałby ku temu żadnej przyczyny. W słowach tych w książce Arnoalda Zweiga „Wychowanie pod Verdun” ciężko, ranny zecer Pahl uświadamia swego przyjaciela z okopów, Bertina, o tym, że nie ci, którzy fabrykują pociski, lecz tylko ci, którzy od nich giną, znają kiedyś w sobie moc, by położyć kres wojnie.

Kto ginie od pocisków?

Tak się złożyło, że słowa berlińskiego zecera Pahl czytaliśmy w dniu, w którym prasa nasza opublikowała wspólny apel dwóch miast: angielskiego miasta Coventry i radzieckiego miasta Stalingrad. I czytając ów apel uświadomiłem sobie, jak bardzo zmienił się świat w ciągu tych blisko 40 lat, które minęły od chwili, gdy ranny zecer Pahl wyraził to, co wówczas niewiele ludzi rozumiało, a co dziś rozumieją wszystkie narody świata. Czyż przed 40 laty byłoby do pomyślenia wspólne wystąpienie, podobnie Berlinu i Paryża, aczkolwiek przecież oba te miasta leżały w krajach o jednakowym ustroju politycznym. A dziś Coventry, miasto kapitalistycznej Anglii, i Stalingrad, miasto socjalistycznego Związku Radzieckiego, występują ze wspólnym orzeczeniem o Organizacji Narodów Zjednoczonych. Orzeczeniem, wzywającym do organizacji „do podjęcia niezbędnych kroków w celu zakazu broni atomowej i wodnorodowej oraz zakazu jej produkcji, jak również w celu jej całkowitego wyeliminowania ze zbrojeń państw”.

Stalingrad — to miasto w kraju socjalistycznym. Coventry — to miasto w państwie kapitalistycznym. Ale przedstawicielom jednego i drugiego nie przeszkadza to w najmińszym stopniu temu, by wspólnie pragnąć pokoju, by wspólnie walczyć przeciwko wojnie, która, jak to widziliśmy w latach 1939—45, z równym okrucieństwem, z równą bezwzględnością niszczyła Coventry i Stalingrad, Warszawę i Rotterdam, z równą bezwzględnością zadawała cierpienia zwolennikom socjalizmu, co i zwolennikom kapitalizmu.

Decydują narody

nie ma dziś kraju w Europie, gdzieby świadomość tej prawdy nie stawała się z każdym dniem powszechniejszą, gdzieby coraz szersze rzesze społeczeństw nie zadawały sobie sprawy, że utrzymanie i utrwalenie pokoju zależy od samych narodów.

Każde posunięcie podlegające wojennym, zmierzające do zaostreżenia sytuacji międzynarodowej, z miejscami wywołuje kontrakcję ze strony narodów. Tak więc dziś jesteśmy w całej Europie świadkami narastającego oporu przeciwko nowym planom remilitaryzacji Niemiec zachodnich, opracowywanym w Londynie i w Paryżu, w wyniku nielawnej śmierci tzw. EWO.

Narody wiedzą, czym pachnie wskrzeszenie hitlerowskiego Wehrmachtu. Wystarczy zaznajomić się z różnymi wypowiedziami byłych hitlerowskich generałów, wyciągającymi już stare mundury z szaf, by wnet zrozumieć, że realizacja uchwał paryskich doprowadziłaby w stosunkowo niedługim czasie do przekształcenia Niemiec zachodnich w jedną wielką bazę wojenną. „Cały naród pod broń” — oto hasło, jakie wysuwa dziś amerykański pupilek, były hitlerowski generał von Manteuffel.

Żółwi bieg i co się za nim kryje

Czy można już dziś, to znaczy w parę zaledwie tygodni od chwili opublikowania uchwał paryskich mówić, jakie wyniki dała walka narodów przeciwko tym uchwałom? Można. A dowodem tego są ostatnie wydarzenia w Niemczech zachodnich, we Francji. Dowodem tego jest dość paradoksalna sytuacja, jaką się wytworzyła, a którą można by nazwać „żółwim biegiem” premierów Francji i Niemiec zachodnich. Na czym bieg owego polega?

Wszystko wskazywałoby na to, że zarówno Adenauer jak i Mendes-France, ku zadowoleniu waszyngtońskich polityków, skłonią parlamenty do jak najszybszej ratyfikacji uchwał paryskich. A tymczasem sprawa wygląda nieco inaczej.

Adenauer znajduje się w chwili obecnej w bardzo trudnej, w bardzo delikatnej sytuacji. Jego koncesje na rzecz francuskich imperialistów w sprawie Zagłębia Saary, koncesje, przy pomocy których chciał pozyskać burżuazyjnych polityków francuskich dla idei remilitaryzacji Niemiec zachodnich, wywołały wybuch wściekłości nawet w jego najbliższym gronie, wśród zachodnio-niemieckich baronów węglowych. Społeczeństwo zachodnio-niemieckie oburza się uważając, że sprawę terytorium Saary, zamieszkłego w olbrzymiej większości przez ludność niemiecką, winien rozstrzygnąć traktat pokojowy. Tyle sprawa Saary, która jest, jakże wymownym temem dla owego „francusko-niemieckiego pojednania”, tak zachwalanego przez pana Dulles.

Niepomnienie większe trudności nastrocza Adenauerowi rosnący opór społeczeństwa zachodnio-niemieckiego przeciwko samej idei remilitaryzacji Niemiec zachodnich. Dla olbrzymiej większości Niemców jest bowiem jasne, że remilitaryzacja i włączenie zachodniej części Niemiec do agresywnego paktu atlantyckiego nie dadzą pogodzić się z myślą o zjednoczeniu kraju. A to właśnie jest pragnieniem i dążeniem przeważającej części ludności Niemiec.

Otóż znaczna część narodu niemieckiego, bogatego doświadczenia dwóch wojen, za które wysoka zapłacił cenę, skończyła z naiwnością. I dziś stawia zdecydowany opór przeciwko wszelkim planom, których celem jest wciągnięcie go ponownie na wojenne szlaki.

W tych warunkach Adenauer wolał odroczyć debatę w Bundestagu i, jak to podkreślały niektóre pisma zachodnio-niemieckie, raczej stać się odcień chwili debaty ratyfikacyjnej. Dlaczego?

Po pierwsze dlatego, że boi się o jej wyniki i sądzi, że z biegiem czasu wzburzenie z powodu uchwał paryskich osłabnie. A po drugie dlatego, że nauczony przykładem doświadczeń z uchwałami EWO, kiedy to boński Bundestag popieprzył się, by później przez blisko dwa lata czekać, aż francuskie „Zgromadzenie Narodowe” odrzuci układ, woli tym razem czekać na wyniki debaty ratyfikacyjnej w parlamencie francuskim.

Szczyt naiwności

Diennik „Prawda” w artykule pt. „Oszukiwanie opinii publicznej” pisał ostatnio, że w dążeniu do wyprowadzenia w pole opinii publicznej wstrząsanie hitlerowskiego Wehrmachtu usiłowały wzmóc jej, że jakoby pojmowały się na arenie europejskiej wielomilionowego Wehrmachtu pomoce rokowaniem w sprawie pokojowego uregulowania problemu niemieckiego. Trudno o bardziej obłudną, a zarazem kłamliwą argumentację autorów takiej tezy. „Unikają obecnie rokowań na zasadzie równości — pisze „Prawda” — aby później podjąć próbę zastąpienia rokowań — swoim dyktatem. Snują oni marzenia, że po uzbudzeniu Niemiec zachodnich i włączeniu ich do agresywnego bloku atlantyckiego, dyktować będą swą wolę Związkowi Radzieckiemu i krajom demokracji ludowej. Jest to szczyt naiwności”.

TADEUSZ GUMOWSKI

Nota Rządu Radzieckiego

Dokończenie ze str. 1

Europejści przeciwstawiali sobie militarne bloki państw, lecz na drodze stworzenia systemu bezpieczeństwa ogólnoeuropejskiego, opartego na uwzględnieniu słusznych interesów wszystkich państw Europy, wielkich i małych.

Opracowane na konferencjach londyńskiej i paryskiej plany wzmoczenia militarnego państwa niemieckiego i włączenia do remilitaryzowanych Niemiec zachodnich do grupowania militarnych nie mogą nie skomplikować sytuacji w Europie. Realizacja tych planów nieuchronnie spowoduje zaostreżenie stosunków wzajemnych między państwami europejskimi, wzmoczenie wysiłku zbrojeń i znaczny wzrost ciężaru wydatków wojskowych, ponoszonych przez narody europejskie. W związku z tym będzie rzeczą zupełnie naturalną, jeżeli miujące pokój narody europejskie zmuszone będą podjąć nowe kroki w celu zapewnienia swego bezpieczeństwa.

Aby zapobiec powstaniu takiej skomplikowanej sytuacji w Europie, wznagającej niebezpieczeństwo wojny, należy podjąć wszelkie kroki, które mogłyby się przyczynić do ustanowienia systemu bezpieczeństwa zbiorowego w Europie i tym samym do zmniejszenia napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Wychodząc z tego założenia, Rząd Radziecki uważa, że powstała konieczność zwołania bez dalszej zwłoki konferencji wszystkich państw europejskich, które chcą wziąć w udział oraz Stanów Zjednoczonych w sprawie utworzenia systemu bezpieczeństwa zbiorowego w Europie.

Wobec powyższego Rząd Radziecki proponuje, aby konferencja ta została zwołana 29 listopada br. w Moskwie lub w Paryżu.

Odraczenie zwołania takiej konferencji byłoby niecelowe, ponieważ od grudnia w niektórych krajach europejskich rozpocznie się dyskusja nad sprawą ratyfikacji układów paryskich.

Ratyfikacja taka w poważnym stopniu skomplikowałaby całą sytuację w Europie i podważyłaby możliwość uregulowania nie rozwiązywanego problemu europejskiego, a przede wszystkim problemu niemieckiego. Z propozycji zwołania 29 listopada br. w Moskwie lub w Paryżu konferencji ogólnoeuropejskiej w sprawie utworzenia systemu bezpieczeństwa zbiorowego w Europie zgadza się również Rząd Polskiej Rzeczypospitej Ludowej i rząd Republiki Czechosłowackiej, z którymi Rząd Radziecki przeprowadził odpowiednie konsultacje.

Analogiczne noty wystosowane zostały przez rząd ZSRR do wszystkich państw europejskich, z którymi ZSRR utrzymuje stosunki dyplomatyczne. Związek Radziecki wychodzi z założenia, że zaproszenie do państw europejskich, z którymi ZSRR utrzymuje stosunki dyplomatyczne, jest w pełni uzasadnione.

Uznając, że szczególną odpowiedzialność za utrzymanie międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa ponoszą państwa — stali członkowie Rady Bezpieczeństwa ONZ, Rząd Radziecki uważa za pożądane, aby Chińska Republika Ludowa wysłała na tę konferencję swego obserwatora.

Rozumie się samo przez się, że każde państwo — uczestniczące w wymienionej konferencji — powinno mieć możliwość zgłaszania propozycji, które uważa za konieczne w związku z omawianą sprawą.

Rząd Radziecki proponuje, aby konferencja taka zwołana została 29 listopada br. w Moskwie lub w Paryżu.

Odraczenie zwołania takiej konferencji byłoby niecelowe, ponieważ od grudnia w niektórych krajach europejskich rozpocznie się dyskusja nad sprawą ratyfikacji układów paryskich.

Ratyfikacja taka w poważnym stopniu skomplikowałaby całą sytuację w Europie i podważyłaby możliwość uregulowania nie rozwiązywanego problemu europejskiego, a przede wszystkim problemu niemieckiego. Z propozycji zwołania 29 listopada br. w Moskwie lub w Paryżu konferencji ogólnoeuropejskiej w sprawie utworzenia systemu bezpieczeństwa zbiorowego w Europie zgadza się również Rząd Polskiej Rzeczypospitej Ludowej i rząd Republiki Czechosłowackiej, z którymi Rząd Radziecki przeprowadził odpowiednie konsultacje.

Analogiczne noty wystosowane zostały przez rząd ZSRR do wszystkich państw europejskich, z którymi ZSRR utrzymuje stosunki dyplomatyczne. Związek Radziecki wychodzi z założenia, że zaproszenie do państw europejskich, z którymi ZSRR utrzymuje stosunki dyplomatyczne, jest w pełni uzasadnione.

Uznając, że szczególną odpowiedzialność za utrzymanie międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa ponoszą państwa — stali członkowie Rady Bezpieczeństwa ONZ, Rząd Radziecki uważa za pożądane, aby Chińska Republika Ludowa wysłała na tę konferencję swego obserwatora.

Rozumie się samo przez się, że każde państwo — uczestniczące w wymienionej konferencji — powinno mieć możliwość zgłaszania propozycji, które uważa za konieczne w związku z omawianą sprawą.

Rząd Radziecki proponuje, aby konferencja taka zwołana została 29 listopada br. w Moskwie lub w Paryżu.

Odraczenie zwołania takiej konferencji byłoby niecelowe, ponieważ od grudnia w niektórych krajach europejskich rozpocznie się dyskusja nad sprawą ratyfikacji układów paryskich.

Ratyfikacja taka w poważnym stopniu skomplikowałaby całą sytuację w Europie i podważyłaby możliwość uregulowania nie rozwiązywanego problemu europejskiego, a przede wszystkim problemu niemieckiego. Z propozycji zwołania 29 listopada br. w Moskwie lub w Paryżu konferencji ogólnoeuropejskiej w sprawie utworzenia systemu bezpieczeństwa zbiorowego w Europie zgadza się również Rząd Polskiej Rzeczypospitej Ludowej i rząd Republiki Czechosłowackiej, z którymi Rząd Radziecki przeprowadził odpowiednie konsultacje.

Analogiczne noty wystosowane zostały przez rząd ZSRR do wszystkich państw europejskich, z którymi ZSRR utrzymuje stosunki dyplomatyczne. Związek Radziecki wychodzi z założenia, że zaproszenie do państw europejskich, z którymi ZSRR utrzymuje stosunki dyplomatyczne, jest w pełni uzasadnione.

Uznając, że szczególną odpowiedzialność za utrzymanie międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa ponoszą państwa — stali członkowie Rady Bezpieczeństwa ONZ, Rząd Radziecki uważa za pożądane, aby Chińska Republika Ludowa wysłała na tę konferencję swego obserwatora.

Rozumie się samo przez się, że każde państwo — uczestniczące w wymienionej konferencji — powinno mieć możliwość zgłaszania propozycji, które uważa za konieczne w związku z omawianą sprawą.

Rząd Radziecki proponuje, aby konferencja taka zwołana została 29 listopada br. w Moskwie lub w Paryżu.

Odraczenie zwołania takiej konferencji byłoby niecelowe, ponieważ od grudnia w niektórych krajach europejskich rozpocznie się dyskusja nad sprawą ratyfikacji układów paryskich.

Ratyfikacja taka w poważnym stopniu skomplikowałaby całą sytuację w Europie i podważyłaby możliwość uregulowania nie rozwiązywanego problemu europejskiego, a przede wszystkim problemu niemieckiego. Z propozycji zwołania 29 listopada br. w Moskwie lub w Paryżu konferencji ogólnoeuropejskiej w sprawie utworzenia systemu bezpieczeństwa zbiorowego w Europie zgadza się również Rząd Polskiej Rzeczypospitej Ludowej i rząd Republiki Czechosłowackiej, z którymi Rząd Radziecki przeprowadził odpowiednie konsultacje.

Analogiczne noty wystosowane zostały przez rząd ZSRR do wszystkich państw europejskich, z którymi ZSRR utrzymuje stosunki dyplomatyczne. Związek Radziecki wychodzi z założenia, że zaproszenie do państw europejskich, z którymi ZSRR utrzymuje stosunki dyplomatyczne, jest w pełni uzasadnione.

Uznając, że szczególną odpowiedzialność za utrzymanie międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa ponoszą państwa — stali członkowie Rady Bezpieczeństwa ONZ, Rząd Radziecki uważa za pożądane, aby Chińska Republika Ludowa wysłała na tę konferencję swego obserwatora.

Rozumie się samo przez się, że każde państwo — uczestniczące w wymienionej konferencji — powinno mieć możliwość zgłaszania propozycji, które uważa za konieczne w związku z omawianą sprawą.

Rząd Radziecki proponuje, aby konferencja taka zwołana została 29 listopada br. w Moskwie lub w Paryżu.

Odraczenie zwołania takiej konferencji byłoby niecelowe, ponieważ od grudnia w niektórych krajach europejskich rozpocznie się dyskusja nad sprawą ratyfikacji układów paryskich.

Ratyfikacja taka w poważnym stopniu skomplikowałaby całą sytuację w Europie i podważyłaby możliwość uregulowania nie rozwiązywanego problemu europejskiego, a przede wszystkim problemu niemieckiego. Z propozycji zwołania 29 listopada br. w Moskwie lub w Paryżu konferencji ogólnoeuropejskiej w sprawie utworzenia systemu bezpieczeństwa zbiorowego w Europie zgadza się również Rząd Polskiej Rzeczypospitej Ludowej i rząd Republiki Czechosłowackiej, z którymi Rząd Radziecki przeprowadził odpowiednie konsultacje.

Analogiczne noty wystosowane zostały przez rząd ZSRR do wszystkich państw europejskich, z którymi ZSRR utrzymuje stosunki dyplomatyczne. Związek Radziecki wychodzi z założenia, że zaproszenie do państw europejskich, z którymi ZSRR utrzymuje stosunki dyplomatyczne, jest w pełni uzasadnione.

Uznając, że szczególną odpowiedzialność za utrzymanie międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa ponoszą państwa — stali członkowie Rady Bezpieczeństwa ONZ, Rząd Radziecki uważa za pożądane, aby Chińska Republika Ludowa wysłała na tę konferencję swego obserwatora.

Rozumie się samo przez się, że każde państwo — uczestniczące w wymienionej konferencji — powinno mieć możliwość zgłaszania propozycji, które uważa za konieczne w związku z omawianą sprawą.

Rząd Radziecki proponuje, aby konferencja taka zwołana została 29 listopada br. w Moskwie lub w Paryżu.

Odraczenie zwołania takiej konferencji byłoby niecelowe, ponieważ od grudnia w niektórych krajach europejskich rozpocznie się dyskusja nad sprawą ratyfikacji układów paryskich.

Ratyfikacja taka w poważnym stopniu skomplikowałaby całą sytuację w Europie i podważyłaby możliwość uregulowania nie rozwiązywanego problemu europejskiego, a przede wszystkim problemu niemieckiego. Z propozycji zwołania 29 listopada br. w Moskwie lub w Paryżu konferencji ogólnoeuropejskiej w sprawie utworzenia systemu bezpieczeństwa zbiorowego w Europie zgadza się również Rząd Polskiej Rzeczypospitej Ludowej i rząd Republiki Czechosłowackiej, z którymi Rząd Radziecki przeprowadził odpowiednie konsultacje.

Analogiczne noty wystosowane zostały przez rząd ZSRR do wszystkich państw europejskich, z którymi ZSRR utrzymuje stosunki dyplomatyczne. Związek Radziecki wychodzi z założenia, że zaproszenie do państw europejskich, z którymi ZSRR utrzymuje stosunki dyplomatyczne, jest w pełni uzasadnione.

Uznając, że szczególną odpowiedzialność za utrzymanie międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa ponoszą państwa — stali członkowie Rady Bezpieczeństwa ONZ, Rząd Radziecki uważa za pożądane, aby Chińska Republika Ludowa wysłała na tę konferencję swego obserwatora.

Rozumie się samo przez się, że każde państwo — uczestniczące w wymienionej konferencji — powinno mieć możliwość zgłaszania propozycji, które uważa za konieczne w związku z omawianą sprawą.

Rząd Radziecki proponuje, aby konferencja taka zwołana została 29 listopada br. w Moskwie lub w Paryżu.

Odraczenie zwołania takiej konferencji byłoby niecelowe, ponieważ od grudnia w niektórych krajach europejskich rozpocznie się dyskusja nad sprawą ratyfikacji układów paryskich.

Ratyfikacja taka w poważnym stopniu skomplikowałaby całą sytuację w Europie i podważyłaby możliwość uregulowania nie rozwiązywanego problemu europejskiego, a przede wszystkim problemu niemieckiego. Z propozycji zwołania 29 listopada br. w Moskwie lub w Paryżu konferencji ogólnoeuropejskiej w sprawie utworzenia systemu bezpieczeństwa zbiorowego w Europie zgadza się również Rząd Polskiej Rzeczypospitej Ludowej i rząd Republiki Czechosłowackiej, z którymi Rząd Radziecki przeprowadził odpowiednie konsultacje.

Analogiczne noty wystosowane zostały przez rząd ZSRR do wszystkich państw europejskich, z którymi ZSRR utrzymuje stosunki dyplomatyczne. Związek Radziecki wychodzi z założenia, że zaproszenie do państw europejskich, z którymi ZSRR utrzymuje stosunki dyplomatyczne, jest w pełni uzasadnione.

Uznając, że szczególną odpowiedzialność za utrzymanie międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa ponoszą państwa — stali członkowie Rady Bezpieczeństwa ONZ, Rząd Radziecki uważa za pożądane, aby Chińska Republika Ludowa wysłała na tę konferencję swego obserwatora.

Rozumie się samo przez się, że każde państwo — uczestniczące w wymienionej konferencji — powinno mieć możliwość zgłaszania propozycji, które uważa za konieczne w związku z omawianą sprawą.

Rząd Radziecki proponuje, aby konferencja taka zwołana została 29 listopada br. w Moskwie lub w Paryżu.

Odraczenie zwołania takiej konferencji byłoby niecelowe, ponieważ od grudnia w niektórych krajach europejskich rozpocznie się dyskusja nad sprawą ratyfikacji układów paryskich.

Ratyfikacja taka w poważnym stopniu skomplikowałaby całą sytuację w Europie i podważyłaby możliwość uregulowania nie rozwiązywanego problemu europejskiego, a przede wszystkim problemu niemieckiego. Z propozycji zwołania 29 listopada br. w Moskwie lub w Paryżu konferencji ogólnoeuropejskiej w sprawie utworzenia systemu bezpieczeństwa zbiorowego w Europie zgadza się również Rząd Polskiej Rzeczypospitej Ludowej i rząd Republiki Czechosłowackiej, z którymi Rząd Radziecki przeprowadził odpowiednie konsultacje.

Analogiczne noty wystosowane zostały przez rząd ZSRR do wszystkich państw europejskich, z którymi ZSRR utrzymuje stosunki dyplomatyczne. Związek Radziecki wychodzi z założenia, że zaproszenie do państw europejskich, z którymi ZSRR utrzymuje stosunki dyplomatyczne, jest w pełni uzasadnione.

Uznając, że szczególną odpowiedzialność za utrzymanie międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa ponoszą państwa — stali członkowie Rady Bezpieczeństwa ONZ, Rząd Radziecki uważa za pożądane, aby Chińska Republika Ludowa wysłała na tę konferencję swego obserwatora.

Rozumie się samo przez się, że każde państwo — uczestniczące w wymienionej konferencji — powinno mieć możliwość zgłaszania propozycji, które uważa za konieczne w związku z omawianą sprawą.

Rząd Radziecki proponuje, aby konferencja taka zwołana została 29 listopada br. w Moskwie lub w Paryżu.

Odraczenie zwołania takiej konferencji byłoby niecelowe, ponieważ od grudnia w niektórych krajach europejskich rozpocznie się dyskusja nad sprawą ratyfikacji układów paryskich.

Ratyfikacja taka w poważnym stopniu skomplikowałaby całą sytuację w Europie i podważyłaby możliwość uregulowania nie rozwiązywanego problemu europejskiego, a przede wszystkim problemu niemieckiego. Z propozycji zwołania 29 listopada br. w Moskwie lub w Paryżu konferencji ogólnoeuropejskiej w sprawie utworzenia systemu bezpieczeństwa zbiorowego w Europie zgadza się również Rząd Polskiej Rzeczypospitej Ludowej i rząd Republiki Czechosłowackiej, z którymi Rząd Radziecki przeprowadził odpowiednie konsultacje.

Analogiczne noty wystosowane zostały przez rząd ZSRR do wszystkich państw europejskich, z którymi ZSRR utrzymuje stosunki dyplomatyczne. Związek Radziecki wychodzi z założenia, że zaproszenie do państw europejskich, z którymi ZSRR utrzymuje stosunki dyplomatyczne, jest w pełni uzasadnione.

Uznając, że szczególną odpowiedzialność za utrzymanie międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa ponoszą państwa — stali członkowie Rady Bezpieczeństwa ONZ, Rząd Radziecki uważa za pożądane, aby Chińska Republika Ludowa wysłała na tę konferencję swego obserwatora.

Rozumie się samo przez się, że każde państwo — uczestniczące w wymienionej konferencji — powinno mieć możliwość zgłaszania propozycji, które uważa za konieczne w związku z omawianą sprawą.

Rząd Radziecki proponuje, aby konferencja taka zwołana została 29 listopada br. w Moskwie lub w Paryżu.

Odraczenie zwołania takiej konferencji byłoby niecelowe, ponieważ od grudnia w niektórych krajach europejskich rozpocznie się dyskusja nad sprawą ratyfikacji układów paryskich.

Ratyfikacja taka w poważnym stopniu skomplikowałaby całą sytuację w Europie i podważyłaby możliwość uregulowania nie rozwiązywanego problemu europejskiego, a przede wszystkim problemu niemieckiego. Z propozycji zwołania 29 listopada br. w Moskwie lub w Paryżu konferencji ogólnoeuropejskiej w sprawie utworzenia systemu bezpieczeństwa zbiorowego w Europie zgadza się również Rząd Polskiej Rzeczypospitej Ludowej i rząd Republiki Czechosłowackiej, z którymi Rząd Radziecki przeprowadził odpowiednie konsultacje.

Analogiczne noty wystosowane zostały przez rząd ZSRR do wszystkich państw europejskich, z którymi ZSRR utrzymuje stosunki dyplomatyczne. Związek Radziecki wychodzi z założenia, że zaproszenie do państw europejskich, z którymi ZSRR utrzymuje stosunki dyplomatyczne, jest w pełni uzasadnione.

Uznając, że szczególną odpowiedzialność za utrzymanie międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa ponoszą państwa — stali członkowie Rady Bezpieczeństwa ONZ, Rząd Radziecki uważa za pożądane, aby Chińska Republika Ludowa wysłała na tę konferencję swego obserwatora.

Rozumie się samo przez się, że każde państwo — uczestniczące w wymienionej konferencji — powinno mieć możliwość zgłaszania propozycji, które uważa za konieczne w związku z omawianą sprawą.

Rząd Radziecki proponuje, aby konferencja taka zwołana została 29 listopada br. w Moskwie lub w Paryżu.

Odraczenie zwołania takiej konferencji byłoby niecelowe, ponieważ od grudnia w niektórych krajach europejskich rozpocznie się dyskusja nad sprawą ratyfikacji układów paryskich.

Ratyfikacja taka w poważnym stopniu skomplikowałaby całą sytuację w Europie i podważyłaby możliwość uregulowania nie rozwiązywanego problemu europejskiego, a przede wszystkim problemu niemieckiego. Z propozycji zwołania 29 listopada br. w Moskwie lub w Paryżu konferencji ogólnoeuropejskiej w sprawie utworzenia systemu bezpieczeństwa zbiorowego w Europie zgadza się również Rząd Polskiej Rzeczypospitej Ludowej i rząd Republiki Czechosłowackiej, z którymi Rząd Radziecki przeprowadził odpowiednie konsultacje.

Analogiczne noty wystosowane zostały przez rząd ZSRR do wszystkich państw europejskich, z którymi ZSRR utrzymuje stosunki dyplomatyczne. Związek Radziecki wychodzi z założenia, że zaproszenie do państw europejskich, z którymi ZSRR utrzymuje stosunki dyplomatyczne, jest w pełni uzasadnione.

Uznając, że szczególną odpowiedzialność za utrzymanie międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa ponoszą państwa — stali członkowie Rady Bezpieczeństwa ONZ, Rząd Radziecki uważa za pożądane, aby Chińska Republika Ludowa wysłała na tę konferencję swego obserwatora.

Rozumie się samo przez się, że każde państwo — uczestniczące w wymienionej konferencji — powinno mieć możliwość zgłaszania propozycji, które uważa za konieczne w związku z omawianą sprawą.

Rząd Radziecki proponuje, aby konferencja taka zwołana została 29 listopada br. w Moskwie lub w Paryżu.

Odraczenie zwołania takiej konferencji byłoby niecelowe, ponieważ od grudnia w niektórych krajach europejskich rozpocznie się dyskusja nad sprawą ratyfikacji układów paryskich.

Ratyfikacja taka w poważnym stopniu skomplikowałaby całą sytuację w Europie i podważyłaby możliwość uregulowania nie rozwiązywanego problemu europejskiego, a przede wszystkim problemu niemieckiego. Z propozycji zwołania 29 listopada br. w Moskwie lub w Paryżu konferencji ogólnoeuropejskiej w sprawie utworzenia systemu bezpieczeństwa zbiorowego w Europie zgadza się również Rząd Polskiej Rzeczypospitej Ludowej i rząd Republiki Czechosłowackiej, z którymi Rząd Radziecki przeprowadził odpowiednie konsultacje.

Analogiczne noty wystosowane zostały przez rząd ZSRR do wszystkich państw europejskich, z którymi ZSRR utrzymuje stosunki dyplomatyczne. Związek Radziecki wychodzi z założenia, że zaproszenie do państw europejskich, z którymi ZSRR utrzymuje stosunki dyplomatyczne, jest w pełni uzasadnione.

Uznając, że szczególną odpowiedzialność za utrzymanie międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa ponoszą państwa — stali członkowie Rady Bezpieczeństwa ONZ, Rząd Radziecki uważa za pożądane, aby Chińska Republika Ludowa wysłała na tę konferencję swego obserwatora.

Rozumie się samo przez się, że każde państwo — uczestniczące w wymienionej konferencji — powinno mieć możliwość zgłaszania propozycji, które uważa za konieczne w związku z omawianą sprawą.

Rząd Radziecki proponuje, aby konferencja taka zwołana została 29 listopada br. w Moskwie lub w Paryżu.

Odraczenie zwołania takiej konferencji byłoby niecelowe, ponieważ od grudnia w niektórych krajach europejskich rozpocznie się dyskusja nad sprawą ratyfikacji układów paryskich.

Ratyfikacja taka w poważnym stopniu skomplikowałaby całą sytuację w Europie i podważyłaby możliwość uregulowania nie rozwiązywanego problemu europejskiego, a przede wszystkim problemu niemieckiego. Z propozycji zwołania 29 listopada br. w Moskwie lub w Paryżu konferencji ogólnoeuropejskiej w sprawie utworzenia systemu bezpieczeństwa zbiorowego w Europie zgadza się również Rząd Polskiej Rzeczypospitej Ludowej i rząd Republiki Czechosłowackiej, z którymi Rząd Radziecki przeprowadził odpowiednie konsultacje.

Analogiczne noty wystosowane zostały przez rząd ZSRR do wszystkich państw europejskich, z którymi ZSRR utrzymuje stosunki dyplomatyczne. Związek Radziecki wychodzi z założenia, że zaproszenie do państw europejskich, z którymi ZSRR utrzymuje stosunki dyplomatyczne, jest w pełni uzasadnione.

Uznając, że szczególną odpowiedzialność za utrzymanie międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa ponoszą państwa — stali członkowie Rady Bezpieczeństwa ONZ, Rząd Radziecki uważa za pożądane, aby Chińska Republika Ludowa wysłała na tę konferencję swego obserwatora.

Rozumie się samo przez się, że każde państwo — uczestniczące w wymienionej konferencji — powinno mieć możliwość zgłaszania propozycji, które uważa za konieczne w związku z omawianą sprawą.

Rząd Radziecki proponuje, aby konferencja taka zwołana została 29 listopada br. w Moskwie lub w Paryżu.

Odraczenie zwołania takiej konferencji byłoby niecelowe, ponieważ od grudnia w niektórych krajach europejskich rozpocznie się dyskusja nad sprawą ratyfikacji układów paryskich.

Ratyfikacja taka w poważnym stopniu skomplikowałaby całą sytuację w Europie i podważyłaby możliwość uregulowania nie rozwiązywanego problemu europejskiego, a przede wszystkim problemu niemieckiego. Z propozycji zwołania 29 listopada br. w Moskwie lub w Paryżu konferencji ogólnoeuropejskiej w sprawie utworzenia systemu bezpieczeństwa zbiorowego w Europie zgadza się również Rząd Polskiej Rzeczypospitej Ludowej i rząd Republiki Czechosłowackiej, z którymi Rząd Radziecki przeprowadził odpowiednie konsultacje.

Analogiczne noty wystosowane zostały przez rząd ZSRR do wszystkich państw europejskich, z którymi ZSRR utrzymuje stosunki dyplomatyczne. Związek Radziecki wychodzi z założenia, że zaproszenie do państw europejskich, z którymi ZSRR utrzymuje stosunki dyplomatyczne, jest w pełni uzasadnione.

Uznając, że szczególną odpowiedzialność za utrzymanie międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa ponoszą państwa — stali członkowie Rady Bezpieczeństwa ONZ, Rząd Radziecki uważa za pożądane, aby Chińska Republika Ludowa wysłała na tę konferencję swego obserwatora.

Rozumie się samo przez się, że każde państwo — uczestniczące w wymienionej konferencji — powinno mieć możliwość zgłaszania propozycji, które uważa za konieczne w związku z omawianą sprawą.

Rząd Radziecki proponuje, aby konferencja taka zwołana została 29 listopada br. w Moskwie lub w Paryżu.

Odraczenie zwołania takiej konferencji byłoby niecelowe, ponieważ od grudnia w niektórych krajach europejskich rozpocznie się dyskusja nad sprawą ratyfikacji układów paryskich.

Ratyfikacja taka w poważnym stopniu skomplikowałaby całą sytuację w Europie i podważyłaby możliwość uregulowania nie rozwiązy

GTO SPORTOWY

576. Hieronima SULAN, Skotniki, pow. Wieluń — chustka na głowę i rękaw. 575. Ryszard KUCHARCZAK, Niemcewicz, Wieluń.